

Soc la suma de totes les llengües que parlo

Des de petita, he sigut una persona enamorada de les llengües i sempre he tingut facilitat per aprendre-les. També, com soc molt curiosa, tota la vida m’han fascinat altres cultures i sempre he pensat que la millor forma d’apropar-se a una cultura és a través de la seva llengua. Ara que tinc 27 anys, finalment puc dir que soc poliglota ja que parlo castellà, anglès, italià i ara català. I encara que puc dir que parlo bé aquestes, també conec una mica de: japonès, portuguès i llatí.

Per això, definir quina és la llengua que més m’agrada, no sabia dir-ho i potser és que és molt fàcil dir que és l’espanyol, quan en realitat penso que totes les llengües tenen la seva particularitat. Així la meua relació amb les llengües d’altres països, va començar quan era una nena i el meu món va rotar entre el castellà veneçolà, l’anglès que he après com autodidacta i un incipient italià que va determinar moltes coses en la meua vida d’adulta.

A la meua família, la meua germana i jo sempre hem tingut el següent dubte: si hem crescut amb la cultura italiana molt arrelada a casa, perquè el nostre pare no ens parlava mai en italià? Es a dir, jo he après l’italià perquè volia no perquè tenia el costum a casa. He de dir que les raons reals, després de tants anys, no les sabem. Potser és que el meu pare, al viure a l’estranger va voler oblidar-se de la seva terra i adaptar-se més a Veneçuela quan hi va arribar i va començar-hi a viure.

El 1974, el meu pare va viatjar a Veneçuela de vacances i sense saber-ho, va decidir quedar-s’hi perquè li va agradar molt el clima i lo meravellosa que era aquella Veneçuela. Per això, es va quedar per tirar endavant en aquesta terra nova i va trobar un treball com Professor d’Enginyeria Electrònica més ben pagat que al seu país. Després va conèixer a la meua mare, una bella veneçolana, es va enamorar i bé, després d’un parell d’anys i una primera filla, vaig néixer –*voilà!* 27 anys després estic aquí escrivint la meua primera autobiografia lingüística en català–.

– *Ok, ara torno a l’autobiografia...*– Doncs, fa més de 40 anys que el meu pare viu a Veneçuela i si parles amb ell, encara que té l’accent italià sempre et parlarà amb

paraules en castellà veneçolà. I com us explicava, a casa meua l'esmorzar, el dinar i el sopar gairebé sempre eren cuina italiana.

En realitat puc dir que sóc més veneçolana de cor que de costums, perquè tota la meua vida les persones m'han considerat com una italiana més, no sol perquè tinc un nom súper italià, sinó perquè jo he sabut entendre-ho com un aspecte de la meua idiosincràsia. Aleshores, per a mi, fa molts anys solament tenia els trets però la realitat era que no parlava bé l'italià.

Per això, quan vaig créixer, em vaig posar per mi mateixa a escoltar música en italià com forma d'aprenentatge i encara recordo les llargues tardes escoltant a la Laura Pausin, una vegada i una altra fins que em vaig aficionar molt a la seva música, i tant és així, que ara m'agrada molt més escoltar la seva música en italià que en espanyol.

També mentre creixia, l'anglès el vaig aprendre jugant molt a un joc anomenat *Final Fantasy* i quan tenia 10 anys, em posava davant la TV amb el diccionari a trobar les paraules que no coneixia. Era un joc molt llarg, perquè hi havia una història per completar... Per això, després de tants videojocs que vaig completar en anglès durant la meua joventut, aquest joc em va ajudar a crear una base sòlida d'anglès que va ser determinant en la meua educació, i és així que no vaig tenir mai la necessitat de fer un curs d'anglès complementari.

Sempre que em demanen on he après l'anglès –perquè consideren que el parlo molt bé– explico aquest fet i no em creuen. També quan vaig tenir uns 13 o 15 anys, em vaig aficionar molt a l'animació japonesa, i durant alguns anys, em vaig posar a aprendre les diverses formes d'escriptura japonesa com el katakana, el hiragana i alguns kanjis... –Si em preguntes ara, moltes d'aquestes escriptures les he oblidat. –

Una mica mes endavant, quan vaig créixer i vaig convertir-me en una jove... va succeir l'inevitable, el que passa sempre a la joventut: Em vaig enamorar. Aquesta part de la meua història va ser una mica vergonyosa, perquè el meu primer amor va ser un noi italià que solament volia parlar amb mi en anglès, i per a mi era una frustració no poder parlar la seva llengua. –I més una llengua que sona com si totes les vegades t'estiguessin cantant–.

Per això vaig anar a Milà per estudiar italià i aprofundir els meus coneixements, i per a mi va ser una experiència fantàstica perquè, per primera vegada, parlava sempre en italià i l'aprenia d'una forma veloç. I encara que aquest noi es va convertir en una raó per aprendre l'italià i la nostra història va acabar molt, molt malament, al final no importa el mal d'amors sinó haver après una llengua més.

I ara, com és la meua relació amb el català? Fa tres anys, quan vivia a Buenos Aires, vaig conèixer una de les meues amigues més especials i per coincidència de la vida, era una noia catalana molt simpàtica i maca. Per a mi, era divertit escoltar com parlava i quan ens vam fer més amigues, ella m'ensenyava les coses bàsiques de la seva llengua i per fer-nos entendre entre nosaltres, jo li parlava en italià i ella en català.

Aquella escena era una cosa molt divertida de veure, perquè quan anàvem pel carrer parlant en dues llengües diferents, nosaltres ens enteníem i la gent ens mirava molt rar. Però, el que em va fer estudiar molt més el català, per segona vegada a la meua vida, va ser l'amor. En aquesta ocasió vaig conèixer la meua parella actual a l'Argentina, i una altra vegada –sembla que encara no n'he après prou – a través del català m'hi vaig poder apropar.

Des de llavors, han passat quatre anys, des que vaig conèixer el meu xicot català i ara que visc aquí, a la seva terra, m'ha tocat a mi fer el que una vegada va fer el meu pare: aprendre la llengua del lloc que t'ha acollit, i finalment, la que parlaran els meus fills.